

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9804 af 15/05/1999 (Gældende)

**Ankestyrelsens principafgørelse O-30-99 om erhvervsmæssigt grundlag -
firmaadresse - kørselsbehov - bedømmelsesgrundlag - selvstændig
erhvervsdrivende - hjælpemiddel - bil**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 300316-97300177-98

Ankestyrelsens principafgørelse O-30-99 om erhvervsmæssigt grundlag - firmaadresse - kørselsbehov - bedømmelsesgrundlag - selvstændig erhvervsdrivende - hjælpemiddel - bil

Resume:

Ankestyrelsen har på principielt møde behandlet 2 sager om støtte til køb af bil til ansøgere med selvstændig virksomhed på bopælsadressen.

Ankestyrelsen fandt, at ansøgeren i den ene sag ikke opfyldte de helbredsmæssige betingelser for bilstøtte, hverken på erhvervsmæssigt eller trivselsmæssigt grundlag. Ankestyrelsen bemærkede, at kørselsbehovet i arbejdstiden i forbindelse med kunde- og leverandørbesøg, ikke i sig selv kunne berettige til støtte til køb af bil, idet en ikke handicappet person ligeledes ville have behov for bil for at udføre arbejdet i virksomheden.

I den anden sag fandt Ankestyrelsen, at ansøgningen skulle vurderes i forhold til støtte til køb af bil på erhvervsmæssigt grundlag. Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøger efter en konkret vurdering havde et kørselsbehov i forbindelse med arbejdet, uanset at virksomheden var i tilknytning til egen bolig. Ankestyrelsen lagde til grund, at ansøger tidligere havde transporteret sig med bus og cykel. Dette var ansøgeren ikke længere i stand til på grund af helbredsforholdene. Ankestyrelsen hjemviste sagen til yderligere lægelig oplysning.

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 58

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 114, stk. 1 og § 114, stk. 3

Vejledninger:

Socialstyrelsens vejledning nr. 2 af 28. marts 1984 om tildelingsbetingelser for støtte til køb af bil efter bistandslovens § 58 -

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 - J.nr. 300316-97.

Sagen vedrørte en 60-årig mand, der modtog invaliditetsydelse og som var ansat i eget eksportfirma ApS. Virksomheden var på bopælsadressen. Indtægten ved virksomheden var ca. 90.000 kr. årligt.

Ansøger søgte bil til kørsel til virksomhedens kunder og leverandører, bl.a. på Sjælland og i Jylland. Ansøger havde ikke medvirket til oplysning af kørselsbehovet uden for arbejdstiden. Ansøger led af venstre-sidig lammelse og var behandlet for forhøjet blodtryk og epilepsi.

Funktionen i venstre arm var næsten ophævet og ansøger havde moderat til svær kraftnedsættelse i venstre ben. Gangdistancen var oplyst til mellem 500 og 1000 meter i langsomt tempo. Ansøger benyttede benskinne, men ingen andre ganghjælpemidler.

Revaliderings- og pensionsnævnet havde bedømt ansøgningen på erhvervsmæssigt grundlag, og havde bevilget støtte til køb af bil. Nævnet fandt at ansøgers funktionsevne var væsentligt og varigt nedsat, og

at det erhvervsmæssige kørselsbehov ikke mere hensigtsmæssigt kunne tilgodeses på anden måde end ved egen bil.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke var berettiget til støtte til køb af bil på erhvervsmæssigt grundlag eller ikke-erhvervsmæssigt grundlag efter bilbekendtgørelsens §§ 1 og 2, stk. 1, nr. 1 og 3.

Ankestyrelsen skønnede på baggrund af helbredsoplysningerne, at ansøgers lidelser ikke nedsatte funktionsevnen i en sådan grad, at det kunne begrunde bilstøtte.

Ankestyrelsen bemærkede, at ansøger havde et eksportfirma, som blev drevet fra bopælsadressen, men at det forhold at ansøger havde kørselsbehov i forbindelse med kunde- og leverandørbesøg, ikke i sig selv kunne berettige til støtte til køb af bil. Ankestyrelsen lagde til grund, at en ikke-handicappet person ligeledes ville have behov for bil for at udføre arbejdet i eksportvirksomheden med kørsel til bl.a. Sjælland og Jylland. Det var således ikke p.g.a. ansøgers lidelse, at bil var nødvendig, men på grund af arbejdets særlige karakter.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.

Det blev bemærket, at ansøger ikke havde udnyttet bevillingen om støtte til køb af bil.

Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - J.nr. 300177-98.

Sagen vedrørte en 51-årig selvstændig frisør med salon i tilknytning til boligen.

Ansøger modtog forhøjet almindelig førtidspension på helbredsmæssigt grundlag. Ansøger arbejdede 18 timer ugentlig. Indtægten ved virksomheden var ca. 100-110.000 kr. årligt. 1 dag om ugen klippede ansøger kunderne i deres hjem - inden for 10-15 km. fra hjemmet. 1 dag om ugen kørte ansøger til byens ældrecenter, hvortil der var ca. 1 km. Når ansøger skulle til kunderne uden for hjemmeadressen, medbragte hun redskaber, som vejede 6-8 kg.

Ansøger havde tidligere benyttet bus/cykel i forbindelse med arbejde udenfor hjemmet. På grund af helbredsforholdene kunne dette ikke længere lade sig gøre. Ansøger led af leddegigt. I starten af 1998 kunne ansøger gå 500 meter i roligt tempo, men på dårlige dage knap 100 meter. Det var ikke oplyst, om ansøger anvendte ganghjælpemidler. Ansøger brugte cykel som støtteanordning ved gang.

Over længere strækninger havde ansøger tidligere taget cykel med i bussen, men det var belastende, idet hun selv skulle åbne bussens bagagerum for at tage cyklen ud. Det fremgik af ansøgers supplerende klage, at gigtgenerne var varierende og at hun igennem lang tid havde måttet benytte taxa hver dag.

Revaliderings- og pensionsnævnet havde bedømt ansøgningen både på erhvervsmæssigt grundlag og ikke-erhvervsmæssigt grundlag. Nævnet fandt ikke, at ansøger var berettiget til bilstøtte.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at sagen skulle vurderes i forhold til støtte på erhvervsmæssigt grundlag efter bilbekendtgørelsens §§ 1 og 2, stk. 1, nr. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøger havde et kørselsbehov i forbindelse med arbejdet, uanset at frisørsalonen var i tilknytning til egen bolig. Ankestyrelsen lagde til grund, at ansøger ved udførelse af hjemmeklip indenfor 10-15 km. fra hjemmet og ved frisørarbejde på et plejehjem ca. 1 km. fra hjemmet, ikke tidligere havde været afhængig af bil, idet hun havde transporteret sig med bus og cykel. Ansøger benyttede nu taxa ved transport. Ankestyrelsen fandt ikke, at det kunne tillægges afgørende betydning, at kørselsbehovet ikke var dagligt i forbindelse med frisørvirksomheden. Ankestyrelsen lagde vægt på, at virksomheden skaffede ansøger et væsentlig bidrag til forsørgelsen.

Ankestyrelsen hjemviste sagen med henblik på fornyet behandling og afgørelse efter indhentelse af medicinsk speciallægeerklæring, idet der efter nævnets afgørelse var sket en forværring af ansøgers lidelse.